

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobce: **L. P.**, zastoupeného Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 12. 2014, čj. CPR-15221-3/ČJ-2014-930310-V240, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 2. 2015, čj. 2 A 65/2014 – 30,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

1) Rozhodnutím ze dne 23. 8. 2014, čj. KRPA-241579-29/ČJ-2014-000022, Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „policijní orgán“) uložil žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a stanovil dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na 1 rok (dále též „rozhodnutí o správním vyhoštění“).

2) Rozhodnutím ze dne 8. 12. 2014, čj. CPR-15221-3/ČJ-2014-930310-V240 (dále též „napadené rozhodnutí“) žalovaný zamítl odvolání žalobce proti shora uvedenému rozhodnutí o správním vyhoštění a toto rozhodnutí potvrdil.

II.

3) Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu k Městskému soudu v Praze. Městský soud žalobu zamítl. Rozhodnutím Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 6. 12. 2013 bylo zastaveno řízení ve věci žalobcovy žádosti o prodloužení povolení k přechodnému pobytu za účelem studia, neboť žalobce neodstranil do 10. 9. 2013 nedostatky této žádosti, ačkoli si dne 12. 6. 2013 osobně převzal výzvu k odstranění nedostatků v uvedené lhůtě. Protože byl žalobce na udané adrese pobytu neznámý, bylo mu rozhodnutí o zastavení řízení doručeno dne 28. 2. 2014 veřejnou vyhláškou. Od té doby žalobce pobýval v ČR v důsledku své procesní pasivity bez oprávnění k pobytu.

4) Žalovaný se zabýval tím, zda rozhodnutí o správním vyhoštění představuje přiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Vzal v potaz, že žalobce nemá v České republice vytvořeny sociální, kulturní ani rodinné vazby a že mu ve vycestování nebrání věk ani zdravotní stav. Žalovaný zdůraznil, že stěžovatel znal svou povinnost předložit ke své žádosti o prodloužení povolení k pobytu za účelem studia na českém území další doklady, a že jde k jeho tíži, pokud tak neučinil.

5) Soud nepřisvědčil ani námitce, že rozhodnutí o správním vyhoštění žalobci znemožní ukončit studium na vysoké škole. Podle městského soudu se nejedná o zásah do žalobcova soukromého života, neboť dle vyjádření ředitelky vysoké školy ze dne 6. 8. 2014 měl ukončit studium během měsíce září 2014, tedy ještě před vydáním napadeného rozhodnutí.

6) Žalobce též nemohl úspěšně namítat, že jednání s policejním orgánem dne 20. 6. 2014 proběhlo bez účasti žalobcova právního zástupce. Podle protokolu o jednání totiž žalobce po poučení výslovně uvedl, že nevyžaduje přítomnost svého zástupce.

III.

7) Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. Namítl, že správní orgány neposuzovaly, zda jsou dopady rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené ve vztahu ke druhu a závažnosti protiprávního jednání, kterého se stěžovatel dopustil (§ 174a zákona o pobytu cizinců). Dopady správního vyhoštění jsou v jeho případě nepřiměřené, protože mu nebylo známo, že řízení o jeho žádosti o prodloužení povolení k pobytu bylo zastaveno, a že zde tudíž pobývá bez oprávnění k pobytu.

8) Stěžovatel také namítl, že správní vyhoštění nepřiměřeným způsobem zasahuje do jeho soukromého života, neboť mu brání dokončit studium na vysoké škole. Přerušování studia není řešením, neboť doba potřebná k obstarání nového pobytového oprávnění po uplynutí doby správního vyhoštění je delší než maximální možná doba, po kterou lze studium přerušit. Stěžovatelova investice do vzdělání tak bude zmařena.

IV.

9) Žalovaný se ke kasační stížnosti blíže nevyjádřil.

V.

10) Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

11) Kasační stížnost není důvodná.

12) Správní vyhoštění představuje specifické administrativní opatření spočívající v ukončení pobytu cizince na území České republiky, které je spojeno se stanovením doby k vycestování a doby, po kterou nelze cizinci umožnit další vstup na české území (srov. § 118 odst. 1 zákona

o pobytu cizinců). Jedná se tedy o rozhodnutí nikoli sankční povahy, ale o správní rozhodnutí, které vyjadřuje zájem státu, aby se konkrétní cizinec nezdržoval na jeho území (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, čj. 5 Azs 125/2004 – 54, č. 864/2006 Sb. NSS, nebo ze dne 14. 7. 2005, čj. 5 Azs 94/2005 – 52, č. 1164/2007 Sb. NSS).

13) Ze shora uvedeného vyplývá, že při rozhodování o správním vyhoštění není třeba prokazovat cizincovo zavinění, tj. jeho vnitřní psychický stav ke skutečnostem, které zakládají důvod pro uložení správního vyhoštění. Nastane-li některá ze situací předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, je příslušný správní orgán vždy povinen naříditi cizinci, aby opustil území České republiky, a zakázat mu pobyt na českém území i po následnou dobu stanovenou v rozhodnutí o správním vyhoštění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, čj. 9 As 54/2010 – 74, č. 2129/2010 Sb. NSS).

14) Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel požádal Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“) dne 12. 6. 2013 o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem studia. Od 1. 7. 2013 do 4. 9. 2013 mu byl vystaven výjezdni příkaz a ministerstvo jej vyzvalo k odstranění nedostatků žádosti do 10. 9. 2013. Zároveň bylo řízení přerušeno. Usnesení o přerušení řízení spolu s výzvou k odstranění vad podání stěžovatel převzal osobně dne 12. 6. 2013. Protože neodstranil nedostatky žádosti v uvedené lhůtě, ministerstvo řízení zastavilo usnesením ze dne 6. 12. 2013. Rozhodnutí o zastavení řízení se nepodařilo stěžovateli doručit poštou, neboť byl na udané adrese neznámý. Rozhodnutí o zastavení řízení bylo následně doručováno veřejnou vyhláškou a nabylo právní moci dne 28. 2. 2014. Dne 19. 6. 2014 byl stěžovatel kontrolován hlídkou cizinecké policie a vyšlo najevo, že zde pobývá od 1. 3. 2014 bez platného oprávnění k pobytu. Za těchto okolností byly splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců.

15) Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců však nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.

16) Podle § 174a zákona o pobytu cizinců platí, že *„při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.“*

17) Stěžovatel tvrdil, že správní vyhoštění je v jeho případě nepřiměřené, neboť správní orgány nezohlednily druh a závažnost jeho protiprávního jednání ani to, že v České republice studuje vysokou školu a doba správního vyhoštění přesahuje maximální možnou délku přerušení studia. Nejvyšší správní soud této argumentaci nepřisvědčil.

18) Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že správní orgány zohlednily při rozhodování o správním vyhoštění stěžovatele jak druh a závažnost jeho protiprávního jednání, tak jeho studium na vysoké škole v České republice. Dospěly k závěru, že stěžovatelovo správní vyhoštění je přiměřené, neboť zde pobýval více než čtyři měsíce neoprávněně, bez povolení zde studoval i pracoval, přičemž věděl o tom, že nemá povolení k zaměstnání. Svou pobytovou situaci neřešil ani poté, co dne 4. 9. 2013 skončila platnost jeho výjezdního příkazu. Napadené rozhodnutí bylo vydáno až po plánovaném ukončení stěžovatelova studia na vysoké škole; žalovaný podotkl, že pokud by stěžovatel nedokončil studium včas, mohl požádat o jeho přerušení nebo opakování ročníku. Žalovaný nezpochybnil, že studium v České republice je pro stěžovatelovu rodinu finančně náročné. Nezabývá to však stěžovatele odpovědnosti

za neoprávněný pobyt na českém území, který nastal v důsledku jeho procesní pasivity v řízení o prodloužení povolení k pobytu.

19) Shora nastíněným úvahám správních orgánů nelze nic vytknout. Jde nepochybně k tíži stěžovatele, že řádně a včas neodstranil vady své žádosti o prodloužení povolení k pobytu a že správnímu orgánu ani nesdělil změnu své kontaktní adresy, neboť mohl a měl vědět, že v důsledku takové procesní pasivity se jeho pobyt na českém území stane nelegálním (srov. též usnesení Ústavního soudu ze dne 1. 4. 2015, sp. zn. II. ÚS 493/15).

20) Lze také doplnit, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, čj. 9 As 174/2012 – 21, nelze přerušení vysokoškolského studia samo o sobě považovat za natolik intenzivní zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, aby pouze tato okolnost byla překážkou realizace správního vyhoštění. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku také zdůraznil, že *„aby mohlo jít o nepřiměřený zásah, je nutno přerušení studia zohlednit v kontextu konkrétních okolností, týkajících se výhradně stěžovatele a které by případně mohly být ve svém soubornu považovány za okolnosti, jež činí vyhoštění v tomto konkrétním případě nepřiměřeným. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že takové okolnosti jsou ryze individuální povahy, neboť vypovídají o konkrétní situaci, ve které se cizinec nachází, a která je natolik specifická, že vyhoštění nemá být realizováno. Absenci těchto subjektivních okolností nelze přičítat k tíži správních orgánů.“*

21) Stěžovatel pouze obecně namítal, že jeho finanční investice do „západního vzdělání“ bude v důsledku správního vyhoštění zmařena, neboť studium nelze přerušit na dobu správního vyhoštění a na dobu následně potřebnou k opětovnému získání pobytového oprávnění.

22) Podle vyjádření ředitelky vysoké školy Czech Management Institute ze dne 6. 8. 2014, které je součástí správního spisu, bylo ukončení stěžovatelova studia naplánováno na září tohoto roku; stěžovatel měl rovněž právo zažádat o přerušení studia nebo opakování ročníku, čemuž škola obvykle vyhovějí, neshledá-li vážné důvody pro zamítnutí žádosti. Napadené rozhodnutí bylo vydáno až po plánovaném ukončení stěžovatelova studia; stěžovatel přitom netvrdil ani neprokázal, že studium dosud neukončil, případně z jakých důvodů. Stěžovatel nepředložil žádné důkazy ani ke svému tvrzení, že studium nelze přerušit na dobu nezbytnou k opětovnému získání pobytového oprávnění. Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že stěžovatel neuvedl ve vztahu ke svému vysokoškolskému studiu žádné konkrétní okolnosti individuální povahy, které by bylo možné považovat za překážku realizace správního vyhoštění.

23) Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou.

24) Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 31. července 2015

JUDr. Jan Passer
předseda senátu